

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ογδοος ό χρόνος είναι
κι' Έδρα πάλιν αι' Αθήνας.

'Ετος ένεννάντα δύο και' με' χίλια όκτακόσια,
έτσι 'μπερδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών θρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

'Ο 'Ρωμαιο' την ιδιομάδα — μόνον με' φορά ή βγαίνει,
κι' όταν έχω έννοια — κι' όποια με' κατέβειναι.
Συνοφρηται ή διχομαχίαι — γιατί λεσται δέν έχωμαι,
και' ο'σων Αθηνών την πάλιν — και εις την άλλοδαπαν,
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νίκης κι' έντροπών.
Συνοφρη ή κάθε χρόνο — πράγμα δώδεκα και' μόνο.

γη τή ένα όμοι' μέρη — δεκαπάντα και' 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατεί — ένγινε συνοφρητής,
κι' όσοιο τον παρ' δέν, ήθει — ή ή τον πάβ ματρο φίδι.
Γράμματα και' συνοφρηται — άπ' εύθείας προς έμέ.
Γι' ή τό σόρα και' ή μόρα — κάθε φύλλο με' δεκάρα.

Τέσσαρες του Γεννάριου,
παντού καλικαντζάροι.

Τρακόσια εξήντα κι' όκτώ,
κινήγη του τζόγου φοικτό.

**Καλήμερα του Θουδωρή
με' ήχο πλάγιο βαρύ.**

Καλήμερα, καλήμερα, και πάντα καλήμερα,
κι' ός τον καλημερίσωμε κι' έμεις τον Δελγηζάννη,
όπου ρουσκόνει σαν άσκι γεμάτε με' άγέρα
όταν τ' 'Αράπικο μπουρι καμμάκι φορά τον πιάνη,
όπου με' δόλους πονηρούς παλεύει ήλοένα
κι' έχει την πένα για' σπαθί και' τό σπαθί για' πένα.

Γι' κάθε φύλλου πήδημα εις τάς φυλάς του Αίλου
παιάνας κι' έμβατήρια μονάχος ψιθυρίζει,
φορεί μουτσούν' άλλοκοτη ειρήνης και' πολέμου,
πού τόνα μέρος της γελά και' τόλλο φοβερίζει.
Κι' όσοιο με' έκείνην τον ίση τον μπουσουλά του χάνει,
σταυροκοπέιται με' τή όη και' τάντερά του πιάνει.

'Όπου πατεί τό πόδι του πηγάδι φακέρνει
και' μισοφώρανα πιτά και' τό Ναπολέονι.
Και' μέσα κι' έξω τής Βουλής άλύπητα βαρεί,
με' των παλτών πολέμου τον τά τρόπαια ρεμβάζει,
καμμά φορά τσακόνεται με' τον Σαλιεβουρ
και' τότε με' τον Βούλγαρο τον Σταμπουλωρ τή βάζει.

Πότε του Ναπολέοντος φορεί τό τρικαντό
και' τότε σκούρους νυκτικούς με' τής φωτιζή τό χρώμα,
κι' εκεί πού σ' όλους φαίνεται τό μπύ του κοντό
όηό μέτρα γίνετ' έξαφρα 'ψηλότερο άκίμα.
'Έχει κι' όγδόντα Βουλευτάς, όπου γι' αυτόν γκαρεμίζονται
κι' ός άνθρωποι του παλουκρού και' του σχοιμού ρημίζονται.

'Η τροχισμένη γλώσσα του 'Εγγλίζικο ξυράκι
και' τής φοβέρας καθενός 'ότη στέρινα του τής γραφει.
Και' σαν κομπάται ήσυχη 'Ανατολή και' Δύσις,
με' άνεμομούλους μάχεται καθώς ό Δόν-Κισώτος,
ποτέ δέν στέκει άδρανής ή φλογερά του φυσίς
και' 'ότην καινούρια έκλογή ήβγήθη πάλι σότσι.

Μόλις προχθής του κράνευς του τό παριάλό λοφίς
σαν Αίας Τελαμώνιος τό 'κύνθησε όργίλις,
κι' άμέσωσ μέσα 'όττις Βουλής τό θηριτρορεί
έμπηκε με' ξεφωνητά κι' ό Πατρινός Γαρουλίς.
Αυτός μονάχη έλειπε... βαρδάτε παραπίρα...
καλήμερα, καλήμερα, και' πάντα καλήμερα.

